

Nicolae VASILE

Moartea muzei

**Viața ne aduce adesea
într-un fel de netrăire,
că ne vine gândul, Doamne,
să venim, cu toți, la Tine!...**

**Să ne arăți că existi,
să nu mai fim atât de triști,
poate că suntem prea mulți!
Te gândești să ne ajuți?**

**Stați acolo, pe Pământ,
sunt destule de făcut,
muze, zâne, să v-aline,
vă trimit,... să fie bine!**

**Apoi, le chemi iar la Tine:
că devenim prea artiști,
uneori, prea pesimiști,
iar ne arăți că existi!...**

**De m-ai întreba pe mine,
eu spun, Doamne, nu e bine,
dorința mea este alta,
lasă-mi muza și ia-mi arta!**